

Súd: Okresný súd Svidník
Spisová značka: 5Csp/69/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8617202680
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivo Parada
ECLI: ECLI:SK:OSSK:2018:8617202680.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Svidník sudcom JUDr. Ivom Paradam v spore žalobkyne U. R., nar. XX.X.XXXX, bytom XXX XX I. XX, zastúpenej splnomocneným zástupcom I. R., nar. XX.X.XXXX, bytom 8. mája XXX/XX, XXX XX G., proti žalovanej Slovenská sporiteľňa a.s., Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653, právne zastúpenej Advokátska kancelária Mária Grochová a partneri s.r.o., Bočná 10, 040 01 Košice - mestská časť Staré Mesto, IČO: 36 863 017, o primerané finančné zadostučinenie v sume 2 609,02 eura, takto

rozhodol:

- I. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobkyni sumu 1 345 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .
- III. Žalobkyni n e p r i z n á v a náhradu trov konania proti žalovanej.
- IV. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť súdny poplatok v sume 80,50 eura na účet Slovenskej pošty, a.s. do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala proti žalovanej zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia v sume 2 609,02 eura.

2. Svoju žalobu odôvodnila tým, že uzatvorila so žalovanou spotrebiteľské zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX. Obsah oboch formulárových spotrebiteľských zmlúv určila žalovaná, pričom úverové podmienky v nich vedené neboli individuálne dojednané. Obe spotrebiteľské zmluvy obsahovali neprijateľné zmluvné podmienky v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka, a naopak neobsahovali povinné údaje v zmysle zákona č.

2
5Csp/69/2017

258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ktoré je dodávateľ „povinný“ uviesť v samotnej spotrebiteľskej zmluve. Žalovaná týmto svojim konaním porušila práva žalobkyne a svoje povinnosti dodávateľa v zmysle zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Navyše, týmto svojim konaním sa žalovaná bezdôvodne obohatila na úkor žalobkyne sumou 2 609,02 eura, ktoré odmietala dobrovoľne vydať. Na základe uvedených skutočností bola žalobkyňa nútená obrátiť sa žalobou na súd, ktorý už vo svojom prvom rozsudku č.k. 7C/31/2013-307 zo dňa 27.10.2014 potvrdil porušenie práv žalobkyne a povinností žalovanej ako dodávateľa a zaviazal žalovanú vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie v sume 476,74 eura a vo svojom druhom rozsudku č.k. 7C/31/2013-400 zo dňa 19.1.2017 zaviazal súd žalovanú vydať žalobkyni ďalších 2 213,28 eura, čím celková výška bezdôvodného obohatenia žalovanej dosiahla 2 690,02 eura. Napriek uvedenému rozsudku, v ktorom súd zaviazal žalovanú vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 476,74 eura, táto naďalej pokračovala vo svojom protiprávnom

konaní a v rozpore s ust. § 4 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ukladala žalobkyni bez právneho dôvodu povinnosť, aby jej uhradila ďalšie a ďalšie platby. Žalovaná dokonca poverila vymáhaním svojich údajných pohľadávok voči žalobkyni spoločnosť smutne preslávenú svojimi vymáhačskými praktikami Platiť sa oplatí s.r.o., ktorá v mene žalovanej vymáhala od žalobkyne protiprávne ďalšie peniaze. Žalobkyňa na súde preukázala, že žalovaná dlhodobým vyžadovaním si plnenia na ktoré nemala právny nárok, jednoznačne porušila práva žalobkyne ako aj svoje povinnosti dodávateľa, ktoré preukázateľne privodili žalobkyni tak majetkovú, ako aj nemajetkovú ujmu vo sfére jej súkromného, rodinného a spoločenského života, no najmä ujmu na jej zdraví, psychickom stave s prejavmi neustáleho nekľudu, nespavosti, nesústredenosti a iných príznakov. Žalobkyňa na základe prezentovaných skutočností považuje navrhovanú výšku finančného zadostučinenia za primeranú.

3. Žalovaná navrhla žalobu zamietnuť. Uviedla, že skutkovým základom žaloby je tvrdenie žalobkyne, že žalovaná voči žalobkyni neoprávnené vymáhala určitú pohľadávku, t.j. zasielala jej výzvy, upomienky a pod. Práve vo vzťahu k tomuto tvrdeniu žalobkyňa predkladala dôkazné prostriedky a práve od toho tvrdenia odvodzuje svoju údajnú ujmu, ktorú mala utrpieť. Poukázala na to, že žalobkyňa úplne jednoznačne vytyka žalovanej vymáhanie príslušnej pohľadávky. Teda nie to, či uzavreté zmluvy obsahovali, alebo neobsahovali určité náležitosti, ale výlučne to, že následne SLSP a.s. uplatnila voči nej určité plnenia. Vo vzťahu v takto vymedzenému skutkovému základu žaloby jednoznačne skonštatovala, že nie sú a nemôžu byť naplnené požiadavky podľa § 3 ods. 6 zákona č. 250/2007 Z.z., ktorého sa žalobkyňa dovoláva a to po prvé z toho dôvodu, že žiaden súd v žiadnom konaní nekonštatoval porušenie povinnosti SLSP a.s., ktoré by spočívalo v zasielaní výziev a podobne. Po druhé, ani nemohol žiaden takýto výrok vysloviť z toho dôvodu bez ohľadu na to, či ten nárok existuje alebo nie, sa jedná o ústavne garantované právo domáhať sa ochrany svojich práv. To, či sú zasielané nejaké výzvy, by bolo dôležité skúmať, či tieto výzvy zasiela žalovaná a nie nejaký iný subjekt. Je to úplne štandardný postup v prípade, že niekto je presvedčený o tom, že má voči inému nejakú peňažnú pohľadávku. Inými slovami povedané, to by potom každá predžalobná výzva voči spotrebiteľovi bola sankcionovateľná nárokom na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia a to už odhliadnúc od toho, že podľa Zákona o bankách je povinnosťou banky pred tým, ako pristúpi k akémukoľvek inému uplatňovaniu nárokov vyzvať spotrebiteľa na splnenie jeho povinnosti. To je čo sa týka skutkovému základu žaloby, ktorým je tvrdenie o tom, že SLSP a.s. vymáhala nejakú pohľadávku. Pre prípad, že by súd chcel posudzovať žalobný návrh v kontexte toho, či zmluva obsahovala, alebo neobsahovala nejaké náležitosti, poukázal na okolnosť a to je to, že

3

5Csp/69/2017

ten rozhodujúci argument na ktorom založil svoje rozhodnutie Okresný súd Svidník medzi žalobkyňou a žalovanou sa zakladajú na takom výklade zákonnej náležitosti, týkajúcej sa rozpísania splátky, ktorý bol odmietnutý Najvyšším súdom Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018, od vtedy Najvyšší súd opakovane potvrdil tento záver v rozhodnutiach sp. zn. 3Cdo/56/2018 zo dňa 17.4.2018 a 4Cdo/211/2017 zo dňa 23.4.2018. To znamená, že sa tu vytvorila ustálená súdna prax najvyššie súdnej autority, ktorá ku vzťahu zákonnej dikcii o náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere jednoznačne stanovila, že sa nemôže vykladať tým spôsobom, že by vyžadovala rozpísanie splátky, príslušenstvo a prípadne ďalšie položky. Či sa jedná o výklad zákona č. 129/2010 Z.z., táto okolnosť je úplne irelevantná, pretože Najvyšší súd sa vyjadroval v dikcii zákona, ktorá je úplne rovnaká v zákone č. 129/2010 Z.z. ako aj v zákone č. 258/2001 Z.z. To znamená, že určité slovné spojenia, použité v zákonoch, musia mať úplne rovnaký význam bez ohľadu nato, z ktorého zákona pochádzajú. To je čo sa týka argumentu nerozčlenenia splátky. Ďalší argument, ktorý sa týka tohto žalobného návrhu spočíva v tom, že podľa ustanovenia § 3 ods. 6 zákona č. 250/2007 Z.z. vyplýva, že základnou podmienkou preto, aby spotrebiteľ mohol pomýšľať na typ takéhoto nároku musí byť to, že úspešne uplatní porušenie svojho práva, alebo porušenie povinnosti dodávateľa v súdnom konaní. Žalobkyňa síce v tomto konaní identifikovala rozhodnutia tunajšieho súdu, avšak z ich výrokovej časti vyplýva výlučne to, že žalovaný bol povinný zaplatiť žalobkyni určitú sumu. Vo výrokovej časti nebolo konštatované žiadne porušenie zákona č. 258/2001 Z.z. Nejedná sa pritom o nejaké slovičkárnenie, pretože len výroková časť rozsudku je záväzná a len proti výrokovej časti môže smerovať prípadne opravný prostriedok žalovanej. Z Civilného sporového poriadku ako aj pred tým z Občianskeho súdneho poriadku úplne jednoznačne vyplýva, že za žiadnych okolností nie je možné podať opravný prostriedok len proti odôvodneniu rozhodnutia. To znamená, že ak rozhodnutia na ktoré sa žalobkyňa odvoláva odôvodnenia sa vyslovuje nejaký právny záver, nie je to postačujúce z hľadiska hypotézy § 3 ods. 6 zákona č. 250/2007 Z.z., pretože proti tomuto odôvodneniu sa SLSP a.s. nemohla nejakým spôsobom brániť. Iba v prípade, ak by

porušenie povinnosti bolo vo výroku rozhodnutia, bolo by možné hovoriť o splnení zákonnej podmienky, že spotrebiteľ úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti. Zotrvála na obrane, že ak žalobkyňa sa domáha primeraného finančného zadosťučinenia, tak jej základnou procesnou povinnosťou je tvrdiť a preukázať, že jej vznikla nejaká ujma, lebo to je podstatné zadosťučinenie, že niečomu sa činní „zadosť“. V tejto súvislosti žalobkyňa síce prednáša všeobecné tvrdenia o tom, že jej údajne vznikla majetková a nemajetková vo sfére jej súkromného a rodinného spoločenského života, najmä nekľud, nespavosť, nesústredenosť a iné príznaky, avšak žiadne z týchto tvrdení nie je ani konkretizované a hlavne nie je nijako preukázané a opakovane žalovaná poprela v tomto prípade všetky skutkové tvrdenia prezentované žalobkyňou. To znamená, že rozhodujúca skutočnosť pre vznik nároku na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia nebola preukázaná. Nad rámec tohto poukázala na to, že aj v konaní na tunajšom súde sp.zn. 7C/31/2013 bola žalobkyni priznaná náhrada trov konania voči žalovanej, čiže aj v tomto ohľade bola odškodnená za prípadné komplikácie, ktoré jej vznikli v súvislosti s uplatňovaním svojich práv. To čo považovala za najdôležitejšie je to, že žalobkyňa v skutočnosti si uplatňuje nárok na primerané finančné zadosťučinenie, ktorým zastiera svoj údajný nárok na vydanie tej zostávajúcej časti bezdôvodného obohatenia. Teda nemala inú možnosť, len zotrvať na svojej obrane, že ak žalobkyňa chce uplatniť svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, tak nech tak robí tomu zodpovedajúcim procesným postupom. Napokon zotrvala na poslednom argumente, že žalobkyňa úplne jednoznačne odvodzuje svoj nárok zo zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ak by skutočne mohlo byť tým skutkovým základom žaloby, či zmluva

4

5Csp/69/2017

obsahovala, alebo neobsahovala nejaké náležitosti, tak rozhodujúcou okolnosťou je táto zmluva. Obidve zmluvy boli uzatvorené pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 250/2007 Z.z.. Všetky rozhodnutia najvyšších súdnych autorít, ktoré sa týkajú otázky zákazu retroaktivity jednoznačne potvrdzujú, že rozhodne nie je možné ukladať sankciu za údajne protiprávne konanie, ktorého sa mala dopustiť žalovaná, teda ukladá takú sankciu v čase vzniku príslušného protiprávneho konania, teda v danom prípade, kedy boli tieto zmluvy uzavreté a údajne neobsahovali predpísané náležitosti, tak žiadna takáto sankcia neexistovala, pretože neexistoval ani zákon č. 250/2007 Z.z.

4. Súd vykonal dokazovanie rozsudkom tunajšieho súdu č.k. 7C/31/2013-307 zo dňa 27.10.2014, rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 5Co/138/2015-370 zo dňa 23.8.2016, rozsudkom tunajšieho súdu č.k. 7C/31/2013-400 zo dňa 19.1.2017, prvou upomienkou Slovenskej sporiteľne zo dňa 29.3.2014, druhou upomienkou Slovenskej sporiteľne zo dňa 12.4.2014, treťou upomienkou Slovenskej sporiteľne zo dňa 26.4.2014, oznámením o začatí výkonu mandátnej činnosti Slovenskej sporiteľne zo dňa 3.8.2006, výzvou Platíť sa opláť s.r.o. zo dňa 14.10.2014, výzvou Platíť sa opláť s.r.o. zo dňa 19.6.2014, oznámením o právnom konaní Intrum Slovakia s.r.o. zo dňa 13.6.2018, výzvou Intrum Slovakia s.r.o. zo dňa 21.2.2018.

5. Podľa § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

6. Podľa § 4 ods. 2 písm. a) citovaného zákona predávajúci nesmie ukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu.

7. Podľa § 4 ods. 2 písm. b) citovaného zákona predávajúci nesmie upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2007/250/20160201>>.

8. Žalobkyňa proti žalovanej v spore, vedenom na tunajšom súde sp. zn. 7C/31/2013, bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľa a terajšia žalovaná bola ako žalovaná v postavení dodávateľa. Žalobkyňa sa domáhala proti žalovanej určenia neplatnosti zmlúv a vydania bezdôvodného obohatenia s prísl. Rozsudkom tunajšieho súdu č.k. 7C/31/2013-307 zo dňa 27.10.2014 súd rozhodol, že: I. Žalobu o určenie neplatnosti zmluvy o úvere č. 0620987782 a č. 0620890382 zamietá. II. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni sumu 476,74 eura s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne z dlžnej sumy od 26.3.2013 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku. III. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá. IV. Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanej náhradu trov konania vo výške 192,32 eura na účet žalovaného č.ú. SK25 0900 XXXX XXXX XXXX XXXX, VS XXXXXXXX do troch dní od právoplatnosti

rozsudku. Rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 5Co/138/2015-370 zo dňa 23.8.2016 odvolací súd potvrdil rozsudok vo výroku I. o zamietnutí žaloby o určenie neplatnosti (absolútnej) zmlúv o úvere. Zrušil rozsudok v ostatnej napadnutej časti, t.j. vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu 1. inštancie na ďalšie konanie. Rozsudok tunajšieho súdu vo výroku I. nadobudol právoplatnosť dňa 12.12.2016 a vo výroku II. nadobudol právoplatnosť dňa 7.2.2015. Rozsudkom tunajšieho súdu č.k. 7C/31/2013-400 zo dňa 19.1.2017 súd rozhodol tak, že: I. Žalovaná je

5

5Csp/69/2017

povinná zaplatiť žalobkyni sumu 2 213,28 eura s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne z dlžnej sumy od 26.3.2013 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku. II. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Tento rozsudok tunajšieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 18.2.2017. Súd zistil porušenie spotrebiteľského práva žalobkyne, čo je zrejme z bodu 59 odôvodnenia citovaného posledného rozsudku tunajšieho súdu, kde súd uviedol: „Z oboch zmlúv súd zistil, že neobsahujú sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, preto žalovaná nemohla od žalobkyne požadovať zaplatenie úroku neuvedeného v zmluve, a teda je potrebné predmetné úvery z uvedeného dôvodu považovať za bezúročné. Úroky predstavujú dôležitý údaj pre spotrebiteľa, aby sa vedel zorientovať pri posudzovaní ceny úveru. Túto zákonnú požiadavku nespĺňa uvedenie výšky mesačnej splátky bez špecifikácie úrokov a istiny. Výška úroku musí byť pre spotrebiteľa zjavná zo zmluvy a nestačí iba možnosť jej matematického výpočtu. Každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami suma (výška), počet a termíny splátok sa viaže ku každej zložke spotrebiteľského úveru, ktorý sa má zaplatiť, teda k istine, k úrokom, prípadne iným poplatkom. Navyše, zmluva č. 0620890382 neobsahuje správny údaj o výške RPMN 9,9%. Podľa internetovej kalkulačky RPMN je pri sume pôžičky 1062,2 eur a sume, ktorá bude splatená vo výške 1 800,6 eura / 60 x splátka 28,35 + 60 x poplatok 1,66 eura / za 60 mesiacov výška RPMN 25,72 %. Ročná percentuálna miera nákladov predstavuje celkové náklady spotrebiteľa vrátane úrokov a iných poplatkov priamo spojených s úverom. Inak povedané ročná percentuálna miera nákladov predstavuje celkové náklady úveru pre klienta, ktoré obsahujú prvok úrokovej sadzby a prvok ostatných súvisiacich nákladov. Pod ostatnými súvisiacimi nákladmi sa rozumejú náklady na zisťovanie informácií, administratívu, prípravu dokumentov, záruky, poistenie úverov a podobne. Z uvedeného je zrejme, že výška RPMN nikdy nemôže byť nižšia ako výška úrokovej sadzby. Ročná percentuálna miera nákladov je dôležitým kritériom pre spotrebiteľa pri porovnávaní úverov z hľadiska ich výhodnosti. Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje ako povinnú osobitnú náležitosť písomnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere ročnú percentuálnu mieru nákladov, ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zmyslom uvedenej zákonnej úpravy je jednoznačne ochrana záujmov spotrebiteľa, ktorý na základe uvedeného údajov vie zistiť cenu úveru a porovnávať medzi viacerým úvermi. Nie je naplnený zmysel uvedeného zákona, ak je výška RPMN v zmluve síce uvedená, ale v nesprávnej výške v neprospech spotrebiteľa.“

9. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadostučinenie, tento je naplnený nie len vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku.

10. Žalobkyňa ako spotrebiteľ si uplatňuje satisfakciu za porušenie jej spotrebiteľských práv. Svoje práva si najprv uplatnila v spore tunajšieho súdu sp.zn. 7C/31/2013, kde bola úspešná. Z uvedeného je zrejme, že žalobkyňa má nárok proti žalovanej na primerané finančné zadostučinenie. Primerané finančné zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu.

11. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadostučinenia, táto nesmie presahovať sumu 2 690,02 eura (476,74 eura + 2 213,28 eura), o ktorú sa chcela obohatiť žalovaná na úkor žalobkyne v spore tunajšieho súdu sp. zn. 7C/31/2013. Súd priznal žalobkyni finančné

6

5Csp/69/2017

zadostučinenie v sume 1 345 eur (cca 50 % zo sumy 2 690,02 eura), ktorú považoval za primeranú, a preto v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

12. Je potrebné uviesť, že zhoršenie zdravotného stavu žalobkyne pre posúdenie jej nároku v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. je nepodstatné (uznesenie Krajského súdu v Prešove č.k. 10Co/35/2016-62 zo dňa 3.10.2017).

13. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

14. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

15. Žalovaná vzniesla námietku premlčania na pojednávaní dňa 25.5.2018.

16. Žalobkyňa k tejto námietke na tomto pojednávaní uviedla, že môže podať takúto žalobu o primerané finančné zadosťučinenie až potom, čo sa súd právoplatne vyjadrí vo svojom rozsudku, že došlo k porušeniu práva alebo povinnosti zo strany žalovanej.

17. Z obsahu spisu tunajšieho súdu sp.zn. 7C/31/2013 je zrejmé, že konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia, ako je to uvedené v bode 8 tohto odôvodnenia, sa právoplatne skončilo dňa 18.2.2017. Vtedy sa žalobkyňa dozvedela o tom, že žalovaná sa na jej úkor bezdôvodne obohatila. Nasledujúcim dňom, t.j. 19.2.2017 začala plynúť dvojročná premlčacia doba, ktorá ešte neuplynula. Dňom 19.2.2017 začala plynúť aj všeobecná trojročná premlčacia doba, ktorá ešte neuplynula. Žaloba bola podaná na súd dňa 18.5.2017. Preto súd považoval túto námietku za nedôvodnú. Súd sa stotožnil s názorom žalobkyne, že žalobkyňa môže podať žalobu o primerané finančné zadosťučinenie až potom, čo sa súd vyjadrí vo svojom rozsudku, že došlo k porušeniu práva a povinnosti zo strany žalovanej.

18. Je potrebné uviesť, že žalovaná ako bankový subjekt má dlhodobo v predmete svojej činnosti poskytovanie úverov, a teda jej povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Zákonodarca pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení počíta s 10 ročnou objektívnou premlčacou dobou, ktorá sa počíta odo dňa, keď k nemu došlo. Je zrejmé, že 10 ročná objektívna premlčacia doba neuplynula, a preto súd považoval túto námietku za nedôvodnú. V tomto smere je potrebné poukázať na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 21Co/72/2014 zo dňa 19.3.2015, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/166/2014 zo dňa 26.5.2015 a rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 18Co/22/2018-100 zo dňa 18.4.2018.

19. Žalovaná taktiež namietala, že tu existuje prekážka veci právoplatne rozhodnutej, pretože predmetné rozsudky sa týkajú rovnakého predmetu konania, resp. nároku vyplývajúceho z rovnakých skutkov a rovnakých účastníkov konania ako je tomu v predmetnom konaní sp.zn. 5Csp/69/2017. Žalobkyňa by sa mala domáhať nároku na primerané finančné zadosťučinenie práve v konaní sp.zn. 7C/31/2013, v ktorom by sa tak rozhodlo o všetkých uplatnených nárokoch, resp. o celom uplatnenom nároku žalobkyne. Je potrebné poukázať na to, že predmetom konania sp.zn. 7C/31/2013 tunajšieho súdu bolo

7

5Csp/69/2017

vydanie bezdôvodného obohatenia a predmetom tohto konania je zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, teda nejde o prekážku veci právoplatne rozhodnutej. Ako už bolo konštatované vyššie, žalobkyňa môže podať žalobu o primerané finančné zadosťučinenie až potom, čo sa súd právoplatne vyjadrí vo svojom rozsudku, že došlo k porušeniu práva alebo povinnosti zo strany žalovanej. Preto súd považoval túto námietku za nedôvodnú.

20. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

21. Rozhodovanie o žalovanom nároku záviselo od úvahy súdu, a preto nemožno o žalobkyňu povedať, že by bola svojím pričinením v spore čiastočne neúspešná. Žalobkyňa si trovy konania neuplatnila. Preto súd rozhodol, že žalobkyňu nepriznáva náhradu trov konania proti žalovanej.

22. O súdnom poplatku súd rozhodol podľa § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, pretože žalobkyňa je podľa § 4

ods. 2 písm. u) tohto zákona od súdneho poplatku oslobodená a súd jej návrhu vyhovel. Preto súd zaviazal neúspešnú žalovanú zaplatiť súdny poplatok za návrh po zaokrúhlení v sume 80,50 eura, t. j. 6 % zo sumy 1 345 eur (položka 1 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu citovaného zákona) na účet Slovenskej pošty, a.s. do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajšom súde.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Len do uplynutia lehoty na podanie odvolania môže odvolateľ rozšíriť rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda ako aj meniť a dopĺňať odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

8

5Csp/69/2017

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.